

EDICE PEVNOST

JOSEF PECINOVSKÝ

PLÁSTEV V OHROŽENÍ

POKRAČOVÁNÍ KULTOVNÍ SCI-FI PLÁSTEV JEDU

JOSEF PECINOVSKÝ

**PLÁŠTEV
V OHROŽENÍ**

JOSEF PECINOVSKÝ

PLÁSTEV V OHROŽENÍ

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Josef Pecinovský, 2014
Cover Illustration © Jan Štěpánek, 2014
Cover Art © Lukáš Tuma, 2014
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2014

ISBN 978-80-7425-231-0

Prolog

„Už jsi pochopil, že je to tvoje poslední hodinka, bídný červe?“

Šedý obličej, protáhlý do nepravidelného čtyřúhelníku, ozdobený velkýma žlutýma očima a širokými ústy, která se k té úzké tváři nijak nehodila, se zobrazoval za prosklenou stěnou, která teď fungovala jako lupa. Pelerínova tvář tak nabyla gigantických rozměrů.

Zrůdička Quasko dvakrát poskočila, nasadila zelenou barvu a zlomyslně zaskřehotala: „Qwwwwrrrrh!“

Hal Dornig ji chtěl nakopnout, ale obratný měkkýš hbitě uhnul.

„Ještě jsi nevyhrál, ty odporný vrahu!“ procedil sverpě mezi zuby.

„Cha-cha-cha!“ Pelerínův obličej se přitiskl na sklo.

Hal Dornig pocítil všemi smysly žár a musel ustoupit až ke stěně, protože pochopil, že se sklo mezistěny začíná tavit. Stékalo v rudých proudech k jeho nohám a vydávalo čvachtavé zvuky: „Ččččšššmh!“

Zrůdička Quasko, která Hala Dorniga zavedla do této pasti, se mlsně olízla: „Yuuh!“

„Mám pro tebe překvapení, Dornigu!“

Sklo se rozteklo a odhalilo, že Pelerín je ve skutečnosti malý skřet dosahující Halovi nanejvýš k hrudi. Namísto jednoho Pelerína jich tu však stála celá armáda. Halovy

široce rozevřené oči udiveně pozorovaly tu nekonečnou řadu identických jedinců. Každý z nich třímal v prstech nejmodernější typ záříče XH-244.

Jejich dostřel je šest metrů, za touto hranicí jsou neškodné. Ideální pro použití v plástvi. Střelba tak nepoškodí nosné stěny.

„Už jsi pochopil, Peleríne, že to tajemství ze mě nedostaneš?“ procedil Hal Dornig mezi zuby.

„Hlupák jsi byl a hlupákem zůstaneš. Mohl ses stát vládcem plástve,“ řekl Pelerín.

Hal Dornig si odplívl.

„Jak nehygienický zvyk,“ odtušil Pelerín.

Řad ozbrojenců pozvedl své zbraně.

Hromadný výstřel zahltit nevelký prostor velínu.

Avšak Hal Dornig už nestál na původním místě. Vymrštil se do výšky a rukama, které disponovaly absolutními přísavkami, se přichytil ke stropu.

Podoben obrovskému pavouku se přesunul nad hlavy tupě zírajících ozbrojenců...

Vzápětí mrštně jako veverka seskočil a dostal se jim do zad. Podoben obří lavině začal rozdávat prudké rány všemi končetinami. Kde zasáhla pěst, tam se lámaly čelisti, kde zasáhla špička nohy, tam se bortila žebra a páteře, praskaly lebky.

Palba neustávala, ale Dorniga ani jeden zášleh netrefil. Zmatek způsobil, že několik zásahů šlo i do vlastních řad.

Po necelé minutě stál nezraněný Hal Dornig nad hromadou sténajících a mrtvých nepřátel, v prstech drtil jejich záříče a proměňoval je na prach, někdy i na atomy.

Jediný a pravý Pelerín klečel u jeho nohou.

„Kam jsi ukryl Izabelu, bídáku?“

„Izabelu? Tu děvku?“

Halova pěst se téměř dotýkala bídákovy tváře.

Pelerínova tvář se zkřivila, pokud to vůbec ještě bylo možné. Klečel na kolenou a spínal ruce jako k modlitbě.

„Máš tři vteřiny, abys mi to řekl, jinak...“

„Odnesl jsem si něco cennějšího!“ zaskuhral Pelerín.

V poslední chvíli si Hal Dornig všiml, že Pelerínovy prsty něco svírají. Zaostril pohled...

Vakuový granát.

Halova noha se vymrštila a zasáhla zloducha přímo do hrudi. Pelerín se zlomil v pase a odlétl směrem k protější stěně. Narazil do ní zády; křehká skořepina se zborčila a trpasličí postava zmizela ve tmě.

Hal Dornig si uvědomil, že zasáhl pozdě. Vakuový granát s tichým zasyčením explodoval.

Během desetiný sekundy byl z komory zcela vyčerpán vzduch. Z očí a nozder Hala Dorniga vytryskla krev.

Z posledních sil stiskl Hal tlačítko na opasku. Jeho tělo se ve zlomku sekundy obalilo tenkou blankou. Z bombičky se uvolnil životodárný vzduch.

„Mám kyslíku na jednu minutu...“

Sledoval, jak se stěny místnosti vlivem podtlaku bortí. Nezbylo mu nic jiného než se pokusit prorazit otvorem, který vytvořil svým tělem Pelerín. Nestihl to. Stěny se sevřely.

Hal Dornig začal vzdorovat. Napjal svaly a podařilo se mu lokty udržet obě stěny, které ho svíraly, v dostatečné vzdálenosti.

Pak si oddychl. Místnost se opět začala plnit kyslíkem. Sevření povolilo.

Hal Dornig se vyvlékl z ochranné blanky. V poslední chvíli! Vykročil. Propadla se pod ním podlaha.

„Bennetovo rameno,“ uvědomil si, když začal padat. „Pelerín propojil své doupě s Bennetovým ramenem. Teď ztrácí svou sílu. Jestliže nezapojím znovu generátory, celá plástev se zřítí.“

Odrazil se a letěl. Bennetovo rameno měřilo víc než kilometr a jeho jádro se nacházelo přesně v polovině délky.

Padal.

„Jsem nějak lehký,“ uvědomil si. „V blízkosti jádra se má nacházet koncentrovaná gravitace, ale Pelerín zapnul inverzi! Nyní je zde beztlížný stav!“

Jeho pád zpomaloval, brzdil jej odpor vzduchu. Snažil se pomáhat si mrštnými pohyby těla jako delfín, ale uvědomil si, že v takovém prostředí to nejde.

Pomalou se dostával blíž ke stěně dutého válce, který měl průměr dobrých třicet metrů. Když se mu to podařilo, mohl se od stěny odrážet a jeho pád se zrychlil.

„Ten ničemný Pelerín!“ vykřikl, když viděl, jak v jádru ramene bliká červené světélko. Hodiny odpočítávaly posledních 56 sekund před výbuchem. Jakmile dojde k destrukci, celá plástev se definitivně zřítí.

Hal Dornig zjistil, že ve stěně ramene se objevují praskliny.

„Je to daleko, to se nedá stihnout.“

Displej odpočítávající sekundy přitahoval jeho oči jako magnet.

38 sekund.

Zkusil znovu plavat, ale tím svůj pád spíše zpomaloval.

„Zbývá ještě sto metrů.“

Stěna praskla v délce padesáti metrů, Hal Dornig mohl vzniklou skulinou spatřit vnitřek plástve. Nacházela se tam výrobní sféra. Nahlížel do desítek buněk, těch komůrek pro trubce. Měly tvar pravidelného šestiúhelníku.

26 sekund.

Jádro se začínalo žhavit. Už nemohl nijak zrychlit. Ale zbývá už jen osmdesát metrů.

18 sekund.

Hal Dornig si uvědomil, že má u pasu bombičku s kyslíkem. Podíval se na kontrolní displej. Zásobník obsahoval ještě pětadvacet procent plynu.

„Mělo by to stačit,“ řekl si a namířil bombičku v potřebném směru.

Stiskl tlačítko. Plyn, který tryskal z nitra bombičky, dal jeho tělu nový impuls.

Padal teď mnohem rychleji, ale naprostá ztráta gravitace zase jeho pohyb brzdila.

Pět sekund.

Odhodil nepotřebnou bombičku, čímž dostalo jeho tělo další impuls, sice slabý, ale stačil k tomu, aby dosáhl jádra Bennetova ramena v předposlední sekundě.

Ve chvíli, kdy na displeji naskočila nula, otočil červenou páčkou.

Bennetovo rameno se zachvělo, ale praskot ustal.

„Plástev je zachráněna, aspoň prozatím,“ řekl Hal Dornig. „Toto rameno se ale musí vyměnit.“

O půl hodiny později klepal na dveře bytu, který obývala malá Izabela. Ještě před několika hodinami ji chtěl ten zloduch Pelerín unést.

„Doufám, že se propadl do pekel,“ řekl Hal Dornig a otevřel dveře. Milá Izabela, oděná v lehké košilce, jej okamžitě uvítala s úsměvem a rozevírala náruč...

Cornelius Zwada obrátil list.

* * *

Dlouhé kostnaté prsty nedovolily rozvinout dialog plný vášně. Prohnuly se ve všech kloubech, kterých bylo požehnaně, sevřely svazek pomačkaných papírů a vyrvaly jej ze zorného pole mladého muže.

Chlapec nemusel ani zvedat oči, aby věděl, jaké neštěstí na něj uhodilo.

„Tak takhle si představujete samostudium, chovanče Cornelié?“ klapala široká ústa lemovaná tenkými vráskami, která jako snad ani nepatřila do té úzké kostnaté tváře. Odhalovala nepěkné nažloutlé zuby a plivala virtuální jed. Jako kdyby Pelerínovi z oka vypadla...

Prsty listovaly tenoučkým upatlaným sešitem a temné oči za tlustými skly brýlí téměř vytékaly z důlků v marné snaze splynout s produkty Smaragdové plástve.

„Uf, co je to za odporný brak, chovanče Cornelié! Jak jste to sem propašoval?“

Chlapec pokrčil rameny.

„Našel jsem to, slečno Hopkinsová.“

„Nelžete!“ vykřikla dáma, která měla v tom okamžiku nad hochem absolutní moc. „Dobře víte, že takové škváry do tohoto ústavu nepatří! Vaší povinností je studium! Rozumíte? Stu-di-um,“ slabikovala.

„Rozumím, slečno Hopkinsová, ale...“

„Nic vás neomlouvá. A co je tohle tady? Nejenom krev, ale i se...“

Stará panna se neodvážila říct to slovo, které se jí dralo na jazyk, a její ubohá oběť se marně snažila pohlédnout na poslední stránku, kterou ještě nedokázala přečíst, a z níž kromě nápisu „Pokračování příště“ stačila zaznamenat jen dvě slova. Hoch neměl ani ponětí o tom, co se mohlo odehrávat mezi Halem Dornigem a krásnou Isabelou, v té útulné místnosti, tam za černou španělskou stěnou... Kreslíř vše utajil a nechal tu jen náznak v bílé bublině na černém pozadí.

„Nemravnost! Hnusná nemravnost! Styďte se, chovanče Corneliie. Do zítřka opíšete čtyřicetkrát devátý odstavec řádu našeho ústavu.“

„Ano, paní Hopkinsová,“ řekl tiše hoch a snažil se nedat na sobě znát nenávisť, která ho v tom okamžiku zahltila.

Sešit s dvacátým čtvrtým pokračováním seriálu *Dobrodružství Hala Dorniga*, nazvaný *Hal Dornig ve Smaragdové plástvi*, už nikdy během studií nespatriil. Brzy však měl pochopit, co ta dvě tajemná slova znamenala.

* * *

O sedm let později neznámý pachatel brutálně zneškodnil bývalou vychovatelku Hopkinsovou a bestiálně ji zavraždil. Její tělo, rozporcované na kusy, se našlo v šachtách klimatizačního systému plástve A24. Vraha se nikdy nepodařilo vypátrat.

Intro

Představte si svět, který je tak přelidněný, že celý povrch kontinentů je zastavěný až do výšky několika set metrů, představte si svět, kde většina lidských bytostí pozbyla vlastní vůli a žije jen proto, aby pracovala a regenerovala své síly, představte si svět, v němž je společnost rozdělena na pracující a vyvolené, představte si svět, který tak připomíná strukturu úlu, že se pro běžné pojmy používají slova jako trubec, dělnice, královna.

Samostatné celky, obdoby dřívějších států, se nazývají plástve; většinou se označují čísly, někdy se z tradice ponechává i historické jméno. Vyvolení obyvatelé plástve svůj svět rozdělují do sfér. Sami žijí takřka nahoře, v obytné sféře, poskytující veškeré pohodlí. Ještě výš, na samé střeše plástve, existuje větrná sféra, kde jsou soustředěny energetické zdroje a nádrže na dešťovou vodu.

Na dně plástve, zvaném někdy též historická sféra, lze ještě stále najít zbytky starých, dávno neobývaných měst. Zde jsou hluboko pod zem zapuštěny pilíře plástve. Dno plástve je mnohdy provrtáno do neuvěřitelných hloubek tam, kde se nacházejí ložiska surovin. Samo o sobě tvoří podivný svět se zdegenerovaným rostlinstvem a zmutovanými živočichy.

Výrobní sféra vyplňuje nesmírný prostor mezi dnem plástve a obytnou sférou. Je to zcela odlišný, uzavřený

svět, a jeho jediným cílem je uspokojit všechny potřeby hrstky lidí, kteří mnohdy ani nemají tušení o tom, co se děje pod jejich nohama.

Hranice mezi dnem plástve a výrobní sférou se nena-
chází v jednotné výšce, což je dáno historickým vývojem
a nerovnostmi terénu. Vysoké hory plástev obchází, niž-
ší vrcholy byly mnohdy zarovnané s terénem, ale někde
zůstaly stát na svém místě a to se pak dno plástve takřka
dotýká vyšších sfér.

Na dně plástve žijí skupiny lidí, kteří se nepodílejí na
tvorbě společného bohatství, ale parazitují na produkci
plástve. To se stalo trnem v oku generálu Clarkovi, který se
ale tyto tlupy vyvrhelů snažil zlikvidovat. V nepřátelském
prostředí tmy a agresivních živočichů nemají lidé z obytné
sféry šanci. Je třeba vybudovat novou armádu z těch, kteří
se narodili na dně plástve. Z těch, kteří vidí ve tmě.

Malý Astor se narodil v kmeni Iškarů na dně plástve
jako jedno z dvojčat. Matka své syny pod vlivem vyprá-
vění potulných bardů pojmenovala podle řeckých hrdi-
nů Kastor a Polydeukés, ale všichni nakonec hochy znali
pod jmény Astor a Deuk. Astor však neviděl ve tmě, a to
bylo u Iškarů závažné postižení.

Děti kmene Iškarů, které nevidí ve tmě, jsou pro kmen
přítěží a nesou špatné geny, proto je třeba je obřadně
vykastrovat. Astor však tomuto smutnému údělu unikl
a ztratil se svému kmeni v nekonečném systému plástve
A30 Ventoux, kde se nakonec našli lidé, kteří se jej uja-
li, především hodná Anabela, kterou hoch vnímal jako
svou pravou matku.

Plástev A24, která se nedávno téměř celá zhroutila, na-
léhavě potřebuje novou krev. Nedostává se jí pracujících.

Její vládci si proto připomněli nedávné události, kdy bývalý inspektor Mon Lester unesl přímo z líně novou potenciální královníčku. Toto děvče nyní žije v přírodní sféře. Pokud se podaří malou Dianu najít, může být otázka nové královniny vyřešena. Jenže Diana utekla a ztratila se v bludišti plástve A30. Díky zkratům v systému i neuvěřitelné náhodě se dostala na dno plástve, tam, kde tábořil divoký kmen. Iškarové se jí ujali, když se ukázalo, že děvče je gramotné a vydatně jim tak může pomoci při výběru zboží z dopravního systému plástve. Někteří členové tlupy ji však považovali za čarodějkou.

Při rekonstrukci plástve A24 se našla nepatrná část staré paměti Mocného Durhamu a v ní uložená data několika osob. Stalo se módou pojistit se proti smrti; svou paměť si dávali zálohovat všichni, tedy i Cornelius Zwada, v době kolapsu plástve A24 její neomezený vládce. Na pravidelnost v zálohování paměti však příliš nedbal. A tak se stalo, že po regeneraci spatřil svět plástve namísto sedmdesátiletého starce dvacetiletý mladík. Před jménem Zwada měli noví vládcové plástve takový strach, že neváhali mladého muže poslat do vyhnanství, přestože ten si nepamatoval vůbec nic z posledních 50 let.

Ale Zwada se rychle zorientoval. Tento mladík si nesl s sebou dar geniality. Navíc byl vždy schopným programátorem. Brzy objevil tajné sídlo starého Zwady, tajemný Draculův hrad kdesi daleko v moři, a přes snahu jej tam uvěznit si našel záhy cestu zpět do plástve. Tentokrát postupně začal zaujímat vedoucí pozice v plástvi sousední, A30 Ventoux, odkud jen po očku sledoval, jak se plástev A24 po tragickém kolapsu opět probouzí k životu. Vystupoval zde pod jménem Hal Dornig a obratně

dokázal skrýt svou bývalou identitu. A nakonec nabídl spojenectví Lagovi, vládci plástve A24, když objevil tajemství starého Zwady. Byla to soukromá plástev FAER 63-07 kdesi v Atlantiku, sice prolezlá hnědým morem, pořád však schopná dodat cenné suroviny a hlavně královny, matky budoucího pokolení trubců!

S genialitou však často kráčí zvrhlost a deviant Zwada se někdy nedokázal ovládnout. A tak se i v plástvi A30 Zwada dopustil zločinu. Svůj čin však zamaskoval tak, že za vraždu mladé ženy byl odsouzen její manžel Andegor. Protože však plástev zrovna potřebovala vojáky, využil Andegor šance, která se mu naskýkala. Jako alternativní trest si zvolil službu v armádě a brzy zjistil, že se v ní cítí jako doma.

Ella Lesterová, matka malé Diany, by poklidně dožila svůj život v přírodní sféře, neboli, jak se říkalo, v přímořských lázních, kdyby ji zlá vůle a osud nezavály do společnosti regenerovaného Zwady. Na toho muže měla ty nejhorší vzpomínky a nepadli si do oka ani tentokrát. Zwada se stal neomezeným vládcem plástve A30 a Ella využila svého vzdělání a zařídila si soukromou advokátní praxi. Svou pomstu nakonec uskutečnila, aniž mladý Zwada chápal, oč vlastně běží. Získat zárodky hnědého moru ve skladech armády plástve nebyl problém, zejména když Ella využila všechny přednosti svého těla. A tak Zwada opět zahynul, tentokrát jako oběť hnědého moru, a spolu s ním obětovala vlastní život i Ella.

Doktor Hippopotamus, který kdysi brojil proti starému Zwadovi, se rovněž vrátil do plástve A24, kde jej mladý Lago pověřil řízením líhně, tedy klíčového místa pro získání nových pracovních si. Hippopotamus se ale díval na systém plástve jinýma očima. Zatímco dříve

viděl v královnách jen zdroj levných pracovních sil, nyní v nich dokázal vidět lidi, kteří nevýslovně trpí. Rozhodl se s tímto systémem skoncovat. Zneužil svých pravomocí, odpojil čidla Mocného Durhamu a postupně zabil všechny královny v plástvi A24, i když věděl, že to je poslední akce jeho života.

Kastor vyrostl v obytné sféře; od dětství se ale připravoval na vojenskou kariéru. I on si nechal zálohovat svou paměť, ale netušil, že armádní velení zneužije tato data k vytvoření celé čety vojáků, nesoucích v sobě Kastorovy vzpomínky. Podobným způsobem nechal armádní velení naklonovat celá armádu Bojovníků spravedlnosti, a ta nastoupila dnem D k akci Deratizace, tedy k úplnému vyklizení dna plástve od záškodnických tlup bezbranného nepřítele. Tato válka byla vedena krutým a zcela nesmiřitelným způsobem. Namísto slíbené adaptace pro život v plástvi čekala všechny jen smrt.

A proti tomu se Kastor vzbouřil a zběhl, aby zachránil svůj bývalý kmen. Přes nejrůznější překážky dokázal odvést svou tlupu ze dna plástve až k vrcholům hor mimo plástev a nakonec se mu podařilo získat záruky, že nikdo ze strany vedení plástve proti běžencům nic nepodnikne. Jenže tento závazek dal Kastorovi Zwada alias Hal Dornig, a to pod silným nátlakem. Zwadovi se vůbec nehodilo, aby se společnost dověděla o jeho nedávném zločinu. Jenže Zwada nemohl vědět, že krátce na to zemře; pro plástev A30 se ten muž nevysvětlitelně ztratil.

A také nikdo netušil, že se v jednom z nejkritičtějších míst plástve rozrůstá hnědý mor.

S hnědým morem se mohl seznámit i Kastor během Velkého pochodu. Narůstající houbel dokázala pohltit

a zabít dva jeho přátele; kdo se povrchu hnědého moru dotkne, ten se k mase nenávratně přilepí a během několika hodin mu agresivní buňky této biologické zbraně proniknou do těla a zabijí jej.

Akce Deratizace skončila, Kastor se svým kmenem dosáhl svobody.

Rada plástve A30 Ventoux vedena nejčistšími úmysly konat dobro ve prospěch všeho lidu plástve vydává tento výnos:

1. Dnem vydání tohoto výnosu končí akce Deratizace.

2. Rada zhodnotila činy generála Evelyny Clarka; jeho počínání zavadlo podnět pro podezření ze zločinů proti lidskosti v oblasti dna plástve. Proto se generál Clark degraduje do hodnosti vojína a vylučuje se z armády plástve A24.

3. Jednotky Bojovníků spravedlnosti, které generál Clark zřídil a kterým velel, se tímto rozpouštějí. Jejich příslušníci budou v převážné míře demobilizováni a jejich organismy v příslušné době poslouží k regeneraci. Přihlédne se k osobnímu výběru velitele jednotky.

4. Zřizuje se pohotovostní jednotka armády v počtu jedné stovky mužů. Bude sestavena z bývalých poddůstojníků Bojovníků spravedlnosti, kteří nemohou z technologických důvodů podstoupit regeneraci. Do jednotky bude zařazeno i několik desítek příslušníků mužstva podle zásluh v akci Deratizace. Velením této jednotky se pověřuje major Ulysses Still, který se tímto povyšuje do hodnosti plukovníka.

5. Pohotovostní sklady bojového materiálu, umístěné v sektoru D44 v 194. podlaží výrobní sféry, se ruší. O tom, jak naložit s materiálem, rozhodne specializovaná komise vedená seržantem Deanem Jarkesem.

Dáno v plástvi A30 Ventoux dne 26. 3. xxxx.

Podepsáni: Enrico Tardelli, pověřený předseda Rady plástve.

Mocný Dijon; potvrzuje správnost a soulad s ostatními platnými právními předpisy.

1. Houbel

„Dovolíte mi podat hlášení, ctihodný Onge?“

Oči velitele plástve pomalu přešly po vyzáblé postavě operačního důstojníka.

„Jdete mimo určený čas, Rangere.“

„Postupuji přesně podle vašeho rozkazu, ctihodný Onge. Mám vám v kteroukoli denní dobu hlásit objev zásadní důležitosti.“

„Už půl roku jste žádný zásadní objev neudělal,“ ušklíbl se Onge. Jeho masité rty se při řeči stěží otvíraly. Dobře totiž věděl, že pokud otevře ústa víc, zkroutí se rty do ošklivého tvaru připomínajícího ústní orgán mihule. Také věděl, že mu někdy jeho muži tajně právě tak říkají. Nechal je při tom. Ostatně mnozí z nich vůbec nevěděli, co to mihule je.

„Máte pravdu, ctihodný Onge, ostatně jako vždy,“ recitoval operační důstojník. „Ale tentokrát narazily naše drony na zajímavý objekt.“

„V které oblasti?“

„V plástvi A30, v sektoru D44.“

„Zajímavé, tato oblast se donedávna zdála být zcela sterilní. Co tam máte?“

„Jedná se nepochybně o útvar typu furva plaga, v druhém stadiu.“

„V druhém stadiu? Musím vás pokárat, proč jste nezažnamenali již první stadium, to přece trvá déle než čtyři měsíce!“

„Je to zvláštní, ctihodný Onge, ale zdá se, že tady byla použita radiální clona.“

„Ukažte mi řez.“

Onge se sklonil nad prostorovým řezem plástve A30. Útvar furva plaga vypadal nezřetelně, zobrazoval se jen v konturách.

„Nebudu vám říkat, že jste hlupák, patrně to sám víte. Radiální clona. Copak jste si nevšiml, že je zde umístěn reaktor běžného typu? Plutonium, uran, olovo...“

„No, snad ano, ctihodný Onge, ale nedovedu si nijak zdůvodnit, proč by objekt typu furva plaga byl v takřka těsném kontaktu s reaktorem.“

„Asi ho chtěli dokonale ukrýt, což se jim povedlo. Je jen škoda, že se ctihodný Zwada tak dlouho nehlásí. On sám doporučoval umístit kontaktní bod na zcela jiné místo plástve. Řekl bych, že se tak stalo omylem, ale... Proč by si ale v tom případě nechali zárodek takto přerůst přes hlavu? Napříč měří jistě víc než třicet metrů.“

„Nevím, jak si to vysvětlit, ctihodný Onge.“

„Tak poslouchejte. Nejlepší bude průzkum bojem. Vytvořte propojovací kanál a nasadte jedno družstvo nezmarů.“

„Provedu, ctihodný Onge.“

* * *

Seržant Dean Jarkes si velice vážil toho, že si ho poprvé všimli až na nejvyšších místech. Příkaz k speciální

činnosti mu předal osobně plukovník Still, kterému se ještě hvězdy na výložkách blýskaly novotou.

Dean Jarkes byl jako absolvent policejní školy postupně zařazen jako pochůzkář, pohotovostní seržant a později dokonce jako inspektor nižší kategorie. To se mu stalo osudným, protože osobně zatkl pro podezření z vraždy vlastní manželky jistého Alge Andegora. Neměl jiného východiska, neboť důkazy prokazovaly jednoznačně vinu.

Vždy se však najdou komplikace. Andegor byl zetěm samotného Enrica Tardelliho a jedním z předních členů Rady plástve. Jeho jmění rovněž nebylo tak úplně k zahození.

Jak známo, Andegor se z obvinění sice nevyvlékl, ale vyvlékl se z trestu. Brzy se stal jedním z nejvyšších velitelů armády plástve a dobře si pamatoval, kdo ho vlastně tehdy do toho nepříjemného postavení dostal. Jarkes sice Andegora zatkl na příkaz samotného policejního prezidenta, ale nevěděl, že tento příkaz předtím odmítlo pod nejrůznějšími záminkami vykonat nejméně šest výše postavených inspektorů a komisařů.

Z pozice své nové vysoké funkce si Andegor, byť nepřímě, Jarkese vychutnával. Důsledkem byl nejen zaražený postup, ale brzy na to i návrat k práci pochůzkáře. Několikrát dokonce musel Jarkes vyšetřovat zločiny, kterých se dopouštěli organizátoři, takže značnou část pracovní doby musel příčinlivý seržant prožívat v nižších patrech plástve, pro vyvoleného nepříteliš atraktivních.

Andegor naštěstí v té podivné válce padl, tedy aspoň se to proslýchalo, a Jarkes se postupně vymaňoval ze svého potupného postavení. Jistě, několik měsíců prožil

v obavách, že se odkudsi vynoří Andegorova kopie, ale nestalo se tak. Asi měli všichni toho nepříjemného člověka plné zuby. A pak, Enrico Tardelli určitě netoužil po tom, aby vrah jeho dcery běhal znovu po světě.

Nyní padlo Jarkesovo jméno na samotné Radě.

Považoval za čest, že právě on měl vykonat důležitý úkol na tak kritickém místě, jakým jsou armádní sklady. On měl být tím, kdo provede podrobnou inventuru a rozhodne, co s materiálem podniknout.

Tak trochu ho přitom svrbělo v zátylku, neboť i přes jistý náznak postupu měl pocit, že mu zase provedli něco nepříjemného, ale nezbylo mu než se podřídit. Nebyl však z úkolu, který právě dostal, nijak nadšen. Ale byl rozhodnut z toho pro sebe vytěžit co možná nejvíc.

Do vydýchaného vzduchu výrobní sféry se mu vracet nechtělo. Mohl položit jednoduchou otázku: „Proč to vše vlastně neorganizuje skladník?“ Ale pak se rozhodl nedělat potíže. Naopak, měl takovou pozici, že si mohl akci slušně naplánovat a pak jenom velet.

Mocný Dijon mu sice neochotně (s ochotou se u tohoto systému počítat příliš nedalo, vždy dělal drahoty), ale přece jen vydal seznam všeho, co se ve skladu mělo nacházet. Jak se dalo čekat, jednalo se vlastně jen o drobný týlový materiál. V seznamu Jarkes viděl samé nepodstatné položky, a to v množství zcela zanedbatelném. Přikrývky vzor 44, prostěradla vzor 82, povlaky vzor 82, nafukovací matrace – samovzdušné – vzor 61. Polní lůžka vzor 77... Tak to pokračovalo zhruba přes čtyři obrazovky hustě popsané textem. Polní nádobí, lžíce, příbory, utěrky, ponožky, košile, spodky, blůzy, kalhoty. Už předem cítil ten hnusný pach naftalínu. Krém na boty, čtyři kartony. Kartáče velké,

malé, střední. Opasky v nepřeborném množství. Nábytek pro vybavení nejméně deseti polních důstojnických stanů. Co je to vlastně ten stan? Nikdy se v plástvi s ničím podobným nesetkal. Plánky, mapy, dokonce i štábní mapy. Přísně tajné... Buzoly. Sumky na náboje, ale prázdné. Nikde žádné střelivo, nikde žádné zbraně. A tady jakési kuličky zábavní pyrotechniky. Typ Furva. Počet 10 kusů. To už vůbec nevěděl, co a k čemu to je dobré.

Na to konto si nechal přistavit speciální nákladní kabinky a povolal do akce dva armádní seržanty. Dostal se s nimi do sporu, protože nehodlali na něco tak obyčejného přenechat Jarkesovi celé družstvo. Jarkes se nechtěl hádat, dost dobře totiž nevěděl, zda těmto seržantům může velet či nikoli. Armáda byla přece jen právě ve stavu likvidace a ti hoši tvrdili, že jsou demobilizováni. Tak si vyžádal četu deseti trubců s jedním organizátorem. Této pomoci se mu dostalo.

Organizátor se jmenoval Kalvach a aroma, které se kolem něj šířilo, vypovídalo o velké lásce k alkoholu. On sám nebyl zjevně schopen složitější činnosti, než je přenesení předmětu z jednoho místa na druhé, dokázal ale úžasným způsobem aktivovat činnost trubců. Měl dva elektrické biče, protože kdyby použil jen jeden, po necelé půlhodině by se jeho kondenzátor zcela vybil. Použití biče vykazovalo nepřímou úměru vůči objemu alkoholu v jeho krvi. Čím vyšší promile, tím častěji trubcům od-pouštěl domnělé přestupky.

Kalvach rozhodně odmítl nechat trubce pro vyklizení skladu humanizovat. Pronesl, že na to, aby nanosili vše z jedné hromady na druhou, nepotřebují větší inteligenci, než má roura od klimatizace.

Tři nákladní kabinky vyjely v přesně určeném čase na nakládací plošinu, která právě rozlohou nevynikala a víc kabiněk zde parkovat nemohlo. Jarkes zde již své pomocníky očekával se seznamem v ruce. Věděl však, že seznam vlastně použije až v novém skladovém prostoru. Tady prostě naloží vše, co najdou.

Z kabiněk se vypořádala skupina deseti bytostí, v nichž by hledal lidi málokdo. Však se také oficiálně jednalo o biologický druh *homo laborentis* a málokdo z vyvolených přišel s trubci do přímého styku. Trubci do obytné sféry nesměli a vyvolení se do výrobní sféry dostávali vlastně jen tehdy, když je tam vedly pracovní povinnosti.

A tak se zde potácely kreatury ne vyšší než půldruhého metru, s páteří prohnutou silně vpřed, takže záda působila dojem hrbu. Svalnaté dlouhé paže visely dolů jako větve a byly zakončeny mohutnou rukou s pěti dlouhými prsty. Krátké nohy se nepřírozeně kroutily do poměrně přesně vykresleného písmene O, takže při velkém zatížení vytvářely klenbu schopnou unést hmotnost až 200 kilogramů. Dokonalí nosiči, říkalo se jim kuliové.

Teď mohl Jarkes konečně odemknout sklad. Trochu ho udivilo, že jsou pečetě poškozené, a nikde také neviděl visací zámky. Elektronický zámek však fungoval bez poruch a zkušenost Jarkesovi říkala, že nejlepším ochráncem všech dveří je sám Mocný Dijon. Centrální mozek však odemčení skladu nebránil a nijak do této akce nezasahoval.

Sklad měl podobu několikapatrové zóny obklopené okružními chodbami, jeho průměr činil víc než 50 metrů. Jak Jarkes čekal, dýchla na něj zvláštní vůně naftalínu, prostředku, který kdysi kdosi určil jako ochranu proti

molům. Přikrývky se dávno vyráběly ze syntetických materiálů, který moli nežrali, naftalín se však z předpisů vyškrtnout nepodařilo.

Jarkes vešel do okružní chodby následován organizátorem Kalvachem a řadou trubiců. Teď stačilo určit trubicům oddělení skladu, která mají vyklidit, a pak jen přihlížet jejich činnostem. Ale v polovině chodby, tam, kde nikdo prostě nemohl být, Jarkes potkal nějakého člověka.

Neznámý zjevně patřil mezi vyvolené, protože měl na sobě armádní uniformu. Dvě pecky na výložkách, značící hodnost desátníka, se ale leskly jen matně. Stál obrácen k příchozím bokem, špičky nohou směřovaly do chodby, tělo měl pootočené doleva a tvář obrácenou čelem k příchozím. Ruce skrýval za zády, jako kdyby v nich táhl nějaký mimořádně těžký předmět.

Jarkes však viděl jen doširoka otevřené oči a ústa rozšklebená v hlasitém výkřiku, který však utichl v okamžiku smrti. Mrtvého oddělovala od Jarkese poměrně silná vrstva sklovité průhledné hmoty, ve světle zaprášených výbojek vydávající zajímavé odlesky.

Jarkes bezděčně natáhl ruku před sebe, jako kdyby od sebe chtěl ten přízrak zažehnat. Ucítit, že něco jeho ruce klade odpor. Hmota, průzračná jako vodní hladina, působila měkkým dojmem. Trochu se prohnula, chovala se jako rosol.

Jarkes už od tohoto okamžiku nikdy ruku ze sevření hnědého moru neuvolnil...

V téže chvíli organizátor Kalvach kráčel jinou chodbou skladu a objevil otevřené dveře do malého kumbálu. To, co tam spatřil, ho zaujalo natolik, že se zastavil

a chvíli hleděl dovnitř. Už chtěl zavolat Jarkese, aby ho upozornil, že tady jakási dvojice veřejně šoustá, ale vzápětí si uvědomil, že se ti dva vlastně vůbec nepohybují. Muže viděl jen zezadu, o to víc ho zaujala žena.

Ve svém zpackaném životě mohl Kalvach obcovat jen s dělnicemi nebo specializovanými pracovníci z řad pomocných sil, které sice vynikaly sexuální náruživostí, ale než by se na jejich kostnatá těla člověk díval, tak raději vždycky při aktu zhasnul světlo. Teď měl Kalvach možnost vidět dokonalou krásu, aspoň tak mu mrtvá Ella Lesterová připadala. Seděla na nahém těle muže jako na kládě, nohy do široka roztažené, černý, pečlivě upravený trojúhelník klína přitisknutý k jeho břichu, s tělem prohnutým dozadu jako luk a rukama založenýma za hlavou... a ta velká, kulatá ňadra se vztyčenými rudými bradavkami působila na Kalvacha jako červená barva na býka.

Nechápal to a bezděčně se opřel oběma rukama o průzračnou přehradu.

Tak uvízli v hnědém moru jak seržant Jarkes, tak i organizátor Kalvach. Oba volali o pomoc, na což spontánně reagovala celá desítka trubců. Přiběhli na místo a vši silou se pokoušeli oba muže odtrhnout z masy, která měla nekonečnou viskozitu a nikdy tedy neuvolnila, co jednou pohltila.

Nikdo z armádního velení neprojevil zájem, zda byl rozkaz ohledně vyklizení skladu splněn. Organizátor Kalvach ani seržant Jarkes nikomu nechyběli, a tím méně se někdo sháněl po desítce trubců, která se tam s oběma vyvolenými zmítala přinejmenším osmačtyřicet hodin, než hnědý mor pronikl do jejich těl tak hluboko, že je zabil.

Svědkiem smrti skupiny dvou lidí a deseti trubců se tak stala jen tělesně obcující dvojice, která se dočkala smrti o několik měsíců dříve. Ti dva sice někomu chyběli, ale nikdo je nehledal právě tady, v kumbálu vojenského skladu.

2. Údolí Iškarů

Ramon vztekle zahodil motyku. To, co se mu už delší čas honilo hlavou, teď dokázal ze sebe vychrlit během jedné minuty. V jinak hodném hochovi se muselo nahromadit hodně zlosti, když se takto odvážil vystoupit vůči samotnému náčelníkovi osady: „Už se ti na to všechno vyseru, Astore. Proč jsi nás tahal sem, na tohle zkurvené místo? My debilové jsme ti pěkně naletěli! Tam dole, v našich lovištích, tam nebylo tohle zasrané světlo, kterého se moje Alanka bojí. Tam nebylo to hnusné slunce, od kterého máme všichni spáleniny. Tam nebyly tyhle mrazy, proti nimž nepomůže ani oheň a děti mi pláčou zimou. Tam jsme mohli chodit na lov, kdy jsme potřebovali, a měli jsme všechno.“

Zvyšoval hlas, až začal sípět a nakonec se zakuckal. Chvilí se dusil.

Ramon Kastora zklamal, vždyť až sem, do Údolí Iškarů, došel mlčky, bez reptání, stejně jako mnozí další. Vlastně o něm ani nevěděl a téměř ho neznal. A snad by zůstal takovým nenápadným i dále, kdyby se z náhlého popudu neoženil s Alankou, bývalou Stapenhovou ženou. Všechna ta zlost, která se teď obracela proti Kastorovi, musela vycházet právě od ní. Ona nic, ona neviňátko, ale jistě nepřetržitě svého muže popouzela a vyčítala mu možné i nemožné.

Kastor jednou slyšel, jak se hádají, ale byl to spíš jen monolog. Křičela na něj jako na otroka, a Ramon se v něj pomalu proměňoval. „Všechno si necháš líbit! Máme nejhorší chalupu. Máš tu nejhorší práci! Dostáváš nejméně ze společného podílu. Ostatní kradou, ty ne. Nechodíš na lov, protože jsi zbabělec. Astor s tebou vymetá ty nejhorší práce. Padavko. Srabe!“ Pak padaly ještě horší nadávky.

Ramon si stěžoval, že mu děti pláčou zimou, ale skutečností bylo, že se nejednalo o jeho, ale o Stapenhovy děti. A zimou určitě neplakaly, ale jak byl Ramon v ráži, nedal se zastavit.

Kastor ho v duchu politoval. Nepřekročil ještě třicítku, ale díky dlouhému pobytu na dně plástev vypadal jako padesátiletý stařík. Tvář měl zbrázděnou temnými rýhami, tělo shrbené a pleť bílou jako pergamen. I když se chránil před sluncem, jak se dalo, spáleninám neušel.

Iškarové během tolika generací, které se narodily na dně plástev, přišli o odolnost vůči ultrafialovému záření. Přestože teď chodili ven jen za soumraku a pracovali výhradně v noci, někdy přece jen museli pobývat venku i ve dne. Na jejich kůži zanechávalo slunce kruté stopy.

Konečně se Ramon přestal dusit. Kastorovi se zdálo, že je aspoň částečně schopen vnímat. Musel na ta slova reagovat, ale neměl pohromadě jiné argumenty než ty, které svým lidem opakoval stále a až do omrzení: „Všichni jste dostali na výběr, i ty, Ramone. Mohli jste buď odejít se mnou, nebo zůstat v zámoru a nechat se pozabíjet soldateskou plástevníků. Všichni jste si zvolili Velký pochod. Nikomu jsem nesliboval ráj na zemi. Vedl jsem vás

sem, na místo, kde můžeme přežít. Dostali jsme se mimo vliv všech plástevníků, už jsme pryč z toho ohavného sklepení, kde by náš rod nutně musel za pár desítek let vyhynout. Iškarové žili ve světě bez světla, které člověk nezbytně nutně potřebuje k životu, v trvalé tmě, ve světě hnijících odpadků, zkažené vody, plné jedu a...“

„Na to se ti vyseru,“ přerušil Ramon Kastorovy argumenty, sehnul se pro motyku a začal znova bušit do prašných hrud. Jediné, co ho utěšovalo, byla skutečnost, že soumrak se už brzy promění v temnou noc a on se bude cítit přece jen lépe.

Kastor pokrčil rameny. Chtěl mu ještě říct, že pokud se mu tady nelíbí, má možnost vrátit se zpátky na dno plástve, kde si s ním Bojovníci spravedlnosti poradí podle zažitých pravidel... Ale už se k tomu nedostal. Vztek z Ramona vyprchal a stal se zase tím malým, ukázněným človíčkem, který chce být zadobře se všemi a nechce si to s nikým rozházet. To, co právě předvedl, byl od něj do slova hrdinský čin, a Kastor tušil, že to udělal jen proto, aby měl od své Alanky klid. Výpad proti náčelníkovi, proti velkému Iškarovi. Kdo by si to dřív dovolil?

Tady, v Údolí Iškarů, si to dovolili mnozí. Kastor ztrácel autoritu a vlastně mu to ani nevadilo. Zjistil, že za ty dlouhé roky, co prožil v obytné sféře, se svému kmeni odcizil. Už mezi ně vlastně nepatřil, pocházel z jiného světa a během Velkého pochodu vlastně neměl příležitost je poznat. Tam bylo třeba hnát se dopředu za každou cenu, ani na chvíli se nezastavit, protože kdo chvíli stál, brzy už neexistoval.

Splatil dluh, který měl vůči svému kmeni. Vyhrál souboj s vlastním svědomím, ale v jeho životě šlo jen

o epizodu. Během Velkého pochodu se nestaral o to, co bude potom. Teď ta doba nastala, a ani on sám si s ní nevěděl rady.

Ke konci Velkého pochodu stejně musel vyjednávat s představenými plástve, ale protože měl po ruce silné argumenty, nakonec dosáhl malého vítězství. Nechali ho na pokoji, ale dalo se tušit, že je to stav jen dočasný. Kastor měl v živé paměti případ svobodných lidí z osady Pesquiers. Plástevníci zlikvidovali tuto komunitu během jediného odpoledne, a Diana mu řekla, že se to stalo vlastně jen kvůli ní.

Kastor už věděl, že některé akce vládců plástve nemají logiku. Namísto aby tenkrát vyslali malou skupinu lidí, která by děvče chytila a unesla, zorganizovali velkou a drahou výpravu, která nakonec nevynesla nic, protože jim Diana unikla.

„Už jsem dospělá,“ řekla mu Diana. „Už mě nepotřebují. Z dospělé ženy královnu neudělají. Snad mi tady dají pokoj, ale přesto ti říkám, Astore, udělala bych lépe, kdybych odešla jinam. Je možné, že se tam někdo v plástvi zblázní a zase se jim zachce nové královny... a já jsem stále na řadě.“

A co bylo ještě horší – Kastor znal tajemství vládce plástve Hala Dorniga. Nakonec přece sám Hal Dornig Kastorovi přislíbil volný odchod, ale každým dnem se dal čekat nějaký podraz. Dny však plynuly a malé komunity Iškarů si nikdo nevšímal.

Přesto měl Kastor velké dilema – neměl by odejít a nechal Iškary, aby si zvolili jiného náčelníka?

Kastor přehlédl údolí. Úzké travnaté pláně trpělivě snášely sevření mezi strmými svahy, na hřebenech se

v záři zapadajícího slunce třpytily ledovce. Poslední místa na Zemi, kde ještě zůstala zachovaná příroda. Zatím se do alpských velikánů nezakously ty ohavné železné tlamy bagrů, zatím je dynamit nezačal trhat na kusy, zatím nikoho nenapadlo srovnat tyto hory se zemí, vytvořit tady rovinu a na ní postavit to ohavné, morbidní monstrum.

Plástev.

Plástev s miliony šestiúhelníků, stovkami pater, miliardami zotročených trubců. Plástev, kterou ovládají bezohlední vládci.

Kastor si jen opakoval to slůvko – zatím.

Mnohá horská údolí už plástevníci znehodnotili, protože zde barbarským způsobem těžili suroviny. Zůstaly po nich jen obrovské jizvy v krajině, do nichž se sesouvaly tisíce tun hornin ze strmých srázů, a potrvá stovky let, než se s tím příroda opět vyrovná.

Údolí Iškarů zůstalo netknuté.

Zatím...

Slunce právě zapadlo. Kastor znepokojeně pozoroval, jak v této chvíli příslušníci kmene opouštějí svá ubohá stavení a vycházejí ven.

Zatím je nedokázal naučit, že prospěšné je světlo, a nikoli tma. Jenže oni viděli ve tmě, a světla se báli. Jen malé děti se světla nebály, ale i ony trpěly neblahým vlivem ultrafialového záření. Dospělí chodili ven výhradně v noci a pak si stěžovali, že je zima. To, že se Ramon vydal obdělávat pole již hodinu před západem slunce, mělo svou příčinu. Tou byla nesnesitelná povaha jeho ženy, závistivé a nesnášenlivé semetriky. Když si ji Ramon bral za ženu, měl oči jen pro její fyzické přednosti. To ostatní mu došlo až později.

Přítom mohl být Kastor pyšný, co už dokázali. Přišli do tohoto údolí začátkem jara. Nebylo tu nic, jen úhor, před desítkami let opuštěný lidmi, kteří měli tu odvalu zde kdysi hospodařit. Domky, které tu kdysi stávaly, se většinou proměnily v trosky zarostlé keři a býlím.

Pro začátek museli získat nějaké potraviny, aby kmen přežil, a tak Kastor zprvu toleroval loupežné výpravy do plástve. Vymínil si však, že lovci budou nosit jen to, co se dá sníst, a nebudou zbytečně vykrádat nákladní kabinky nebo dokonce blokovat řetězce.

Jednoho dne však chlapi přinesli i deset lahví absintu a tehdy se Kastor poprvé rozčílil. Celá hádka skončila tak, že se skupina čtyř mužů i s ženami a dětmi oddělila a odešla neznámo kam. Pověštinou to byli Dangorové, ale přesto to znamenalo silné oslabení jejich komunity.

Kastor si přepočítal své věrné. Spolu s ním došlo na místo dvacet mužů, sedmnáct žen, patnáct dětí. Když konečně našli místo, kde se usadili, vrátil se Kastor zpět ve stopách Velkého pochodu a posbíral zbytky těch, kteří odpadli nebo zabloudili. Nakonec tady sídlila komunita sedmdesáti lidí. K tomu musel ještě připočítat sebe a Dianu. Brzy se však měl jejich počet změnit; měli se narodit další, ale současně také několik starců zemřelo.

Bylo to kruté. Během Velkého pochodu strádali, ale statečně šlapali a přes všechny strážně a potíže dospěli až sem, aby je tady zahubilo cosi neznámého. Kastor věděl, že je to infekce. Báł se, že něco podobného by mohlo postihnout v neznámém prostředí i děti.

Rozhodl se, že se pokusí požádat Radu plástve, aby mu poskytla lékaře, který by kmen očkoval proti těm